

Un cenaclu în efervescentă

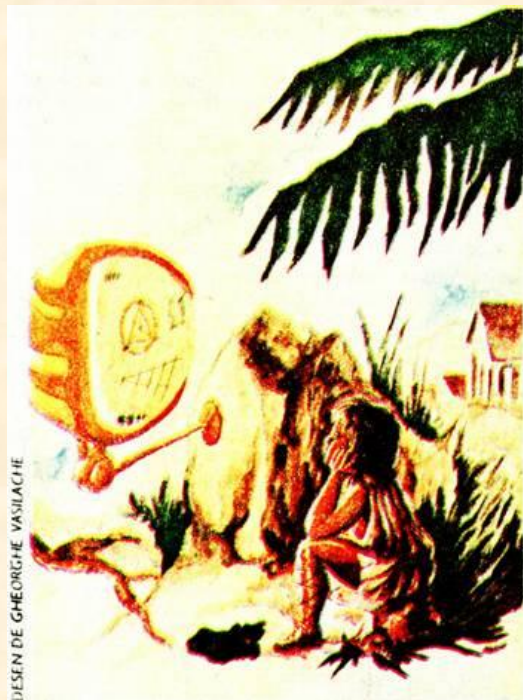
Din vara anului 1983, am devenit poștașul radiobibliotecii SF, transformată mai târziu în cenacul de anticipație radiofonic. Desigur că, în ciuda anumitor deficiențe structurale (nu ne putem vedea în cadrul unor ședințe, iar eu nici măcar nu mă pot auzi, deoarece aparatul pe care-l am nu prinde programul III), acest cenaclu este cel mai cuprinzător din țară. În ultima vreme, am început să primesc zeci de scrisori de la „oamenii mei invizibili”. Lucrul cel mai îmbucurător însă este că s-a fi format un nucleu de fani talentați, unii chiar foarte, printre care îi voi numi pe Cristian Popescu, inginer din București, pe Ruxandra Andrian și Cristian I.ăzărescu, studenți din Capitală, pe Oana Otilia Grigoriu și Mihai Bengulescu, elevi bucureșteni, dar și pe ascultători din alte unghiuri ale țării, ca Iuliu-Cristian Vernescu din Rm. Vlcea, Liviu Pîrțac din Petroșani, Nicolae Ganea din Agnita, Constantin Cozmiuc din Timișoara, Magdalena Baloi din Slatina, Constantin Buiciuc diu Lugoj, Theodor Tudoroiu din Pitești, Mircea Popa din Jidvei, Călin-Adrian Ionescu din Buzău.

În almanahul de față publicăm „povestirea” de 409 cuvinte a Oanei Grigoriu (13 ani!), transmisă la emisiunea radio „Steaua polară”.

(Adrian Rogoz).

MONTAGNE RUSSE

OANA GRIGORIU

HOMINIDUL se pierdu în urmărirea fiarei prin pădurea ecuatorială. Deodată sulița îi încremeni în mînă, schimbîndu-și aspectul, torsionîndu-se, căpătînd forme dintre cele mai curioase. În scurt timp, din părul lung de peste doi metri nu rămase decît un ciot, sau mai bine-zis nu rămase nimic, căci HOMINIDUL ținea în palmă o minusculă armă alb-albăstruie cu multe butoane colorate și cu un mic trăgaci. Își continuă drumul înfricoșat, ajungînd în sfîrșit la rîu. Se aplecă... Dar, în aceeași secundă, scoase un țipăt de

spaimă. Coama de păr lung dispăruse cu desăvîrșire, în locul ei făcîndu-și apariția un cap cu doi ochi mari, limpezi, cu o pieptănătură impecabilă, și cu o frunte înaltă, inteligentă. Dar uimirea nu i se opri aici. Plecîndu-și privirea, văzu îngrozit cum blana călduroasă de leopard, slujind ca îmbrăcăminte, se dezagrega pur și simplu. Goliciunea îi fu însă pe dată acoperită de un combinezon lejer, croit pe măsură, dotat cu o centură lată și numeroase buzunare. HOMINIDUL observă fără greutate că, pentru fiecare nou lucru ce i se ivea în fața ochilor, găsea sau mai bine-zis, descoperirea numele adecvat. Uluitor! Involuntar, în minte îi răsări o întrebare: „De ce m-or fi lăsat aici? Planeta pare pustie. Va trebui în curînd să le spun să vină să mă ia!” În zare, apără fantoma unei rachete interspațiale: „Dar

iat-o! A și...” Vocea i se pierdu în gîtlej, uitînd ceea ce voia să spună. Nu mai reuși decît să articuleze cîteva sunete fără noimă... Mut, privea speriat cum combinezonul, la rîndul său, începea să se „evapore”, cum minuscula armă, bazată pe principiul laserului, se alungea, se alungea, transformîndu-se, rînd pe rînd, într-o bîtă, apoi într-o ramură de copac și în sfîrșit într-un mic mugur verde. HOMINIDUL simți cum fire de păr răzlețe îi acopereau cu repeziciune, la început doar fața și mîinile, apoi întregul trup, cum coloana vertebrală începu să-l apese, ca și cum ar fi purtat pe spate o greutate uriașă, făcîndu-l să se încovoiaie, pînă ajunse să se tîrască în patru labe. Pierzînd capacitatea de a înțelege, cît de cît, ceea ce se petrecea cu el, speriat, alergînd în salturi mari, se îndreptă spre cel mai apropiat arbore, în care se cocoță cu mare ușurință, ajutîndu-se de coada încă în creștere. Cum o imensă nucă de cocos îi stătea la îndemînă, se întinse, o culese, o sparse cu îndemînare, și sorbi laptele cu nesăț

HOMINIDUL era de-acum un cimpanzeu perfect.

Timpul se curbase strîmb, ducîndu-l în viitorul urmașilor și în trecutul strămoșilor săi, pe el — OMUL.